

vægrer sig ved at efterkomme Synsmændenes og Modpartens Opfordring i saa Henseende, bliver han at behandle efter Grundsætningen i denne Lovs § 273, sidste Stykke.

Er Forretningens Genstand i Trediemands Værg, og nægter han de udmeldte Adgang til at iagttage den, kan vedkommende Part derom henvende sig til den Ret, hvor Afhjemlingen skal ske. Skønner Retten, at Trediemands Vægring ifølge Grundsætningerne i § 290 er ubeføjet, paalægges det ham at tilstede Synsmændene Adgang inden en vis Frist. De i § 291 givne Regler blive i øvrigt i saadant Tilfælde at anvende.

Kapitel 28.

Afhøring af Parter og Parts Ed.

§ 293.

Retten kan efter Modpartens Paastand indkalde en Part til personligt Møde for at besvare Spørgsmaal sigtende til Sagens Oplysning.

Om Partens Mødepligt i denne Henseende gælde følgende Regler:

Ingen er — for saa vidt han ikke særlig har forpligtet sig dertil — pligtig at møde for en Underret (jvf. § 346) udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at rejse mere end 70 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib eller 25 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade for at naa hen til Retten.

For Landsret eller for Højesteret er i Reglen ingen, som ikke særlig har forpligtet sig dertil, pligtig at møde udenfor den Landsretskreds, hvor han bor eller opholder sig, naar han vilde faa længere at rejse hen til Retten end 140 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib eller 50 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade.

Ved Beslutning af Retten eller dens Formand, der bliver at paaberaabe i Indkaldelsen, kan det dog paalægges en fjernere boende Part at give Møde for Landsret eller Højesteret, naar det maa anses for at være af særlig Betydning for Sagens Oplysning.

Hvor ikke foranstaaende Regler eller Partens Helbredstilstand er til Hinder derfor, og hvor heller ikke andet er særlig bestemt (se § 346), have Parter at møde og aflægge Forklaring for den Ret, der skal dømme i den paagældende Sag, medmindre dette efter Rettens Skøn vilde medføre Vidtløftiggørelse af Forhandlingerne eller Ulemper for Parten eller Bekostning, som ikke vilde staa i rimeligt Forhold til Sagens Genstand eller den Betydning, Forklaringen kan antages at have for Sagens Oplysning.

Naar en Part ikke kan eller skal møde for vedkommende dømmende Ret (eller den i § 346 omhandlede Underret), bliver den at afhøre ved Underretten paa det Sted, hvor den bor eller opholder sig. I Sager, der behandles skriftlig for Landsret eller Højesteret, forholdes efter §§ 380, 406 og 429.

De i § 163, sidste Stykke, §§ 164—66 og § 160 indeholdte Regler om Vidner finde med de fornødne Lempelser Anvendelse, naar Forklaring fordres afgiven af Parter.

§ 294.

Enhver Part kan frivillig fremstille sig og begære personlig at afgive sin Forklaring. Dette tilstedes ham i Almindelighed, medmindre Retten anser det for at være uden Nytte i Henseende til Sagens Oplysning. Den Part, der fremstiller sig for